

Áldott folyó

(püünkösdi)

Lectio: Ezékiel 47,1-12

Jn 7,37-39

Jel 22,1-5

Textus: Ez 47,9/b „... él minden, ahova e folyó bement.”

Az ember megmérgezte ezt a földet. Minden a halál leheletét árasztja. Van-e olyan folyó, amelyik megelevenít, feléleszt, megélnkít? Erre a kérdésre Ezékiel próféta könyvéből kapunk feleletet.

Különös elhívásban van része Ezékielnek. Fogságba kerül a többi zsidóval és Jeruzsálemből Babilóniába deportálják (Kr.e.597). Úgy él a foglyok között, mint Isten bizonyágtevője. Az elején a szent város alászállásáról prófétál a foglyoknak, aztán elveszíti szeretett feleségét és ez jel volt arra nézve, hogy a nép, - Isten szemének gyönyörúsége -, is elvész. **„És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Íme, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörúságát hirtelen halállal, és ne sírj, és ne jajgass, se könnyed ne hulljon. Foházkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy...” (Ez 24,15-17).** Jeruzsálem elesik, az emberek fogságba vitetnek és a próféta újból megnyitja száját. Más korszak kezdődik, és más próféciát mond a népnek. A foglyokban a reménységet ébresztgeti, hitüket erősíti. Bár nem sok ok van a reménységre, mert a jövő kilátástalan, de a próféta felemeli a fejét és Istenhez foházkodik.

Így a próféta megdicsőült formában látja meg hazáját. Egy magas hegyen van és egy hatalmas épületet lát, melyet mérőzsinórral mér meg egy építőmester. Minden részletesen leírva van: a kapuk, az előcsarnok, a helyiségek, a szent edények, tárgyak és személyek, az áldozatok, az ünnepek. Hat részen át olvashatunk a templomról és a benne folyó szolgálatokról. A próféta mindezeknek a szemlélője.

Egészen addig marad szemlélője a dolgoknak, amíg észre nem veszi, hogy a templom alól forrás fakad, egy folyó. Aki az épületet mérőzsinórral megmérte, beviszi a prófétát a folyóba, amely előbb csak bokáig ér, majd beljebb mennek, térdig, aztán derékig ér, végül már olyan magas volt a víz, hogy menni nem lehetett benne, csak úszni. Azt látta a próféta, hogy a folyó mindkét partján fák voltak, gyümölcsfák, amelyek nem hervadtak el és sok gyümölcsöt teremtek. Minden hónapban teremtek és a gyümölcs nem fogyott el, mert a szent helyből kifolyó víz táplálta a fákat.

Mit jelent ez ma nekünk?

1. Isten népe a szétszórtságban és a döbbenetes élethelyzetekben is megtapasztalja, hogy Isten szentsége a földön is jelen van. A próféta nem egy palotát lát, hanem egy templomot, ahonnan az életető folyam ered. Olyan ez a templom, mint egy bárka (1 Móz 6,15).
2. A templomból eredő élet-folyó és életető folyó Isten Szent Lelkének a kiábrázolója. A vizek az egész világra kiáradnak, és minél messzebbre jutnak, annál mélyebb lesz a víz, olyan mély, hogy az ember talpa már nem áll biztos talajon benne. A víz egyszer csak viszi magával.
3. Ahol a víz folyik ott helyreáll a paradicsomi állapot. Minden növekszik. Minden örvendetes és élvezetes és a vizek a Holt-tengert is élővé teszik. Ezékiel ezt a maga idejében látta.

De az Újszövetségben is olvashatunk hasonlókról. Emlékezzünk csak a pünkösdi eseményekre. Krisztus kitöltötte a Szent Lelket. Ő a templom: **Aki hisz én bennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendőik valának az Ő benne hívők.” (Jn 7,38-39).**

Ez a mi nagy reménységünk. Isten Lelke által erőt kapunk, amikor Ezékielt olvassuk, vagy Jézussal közösségben vagyunk.

Ezékiel azt a reménységet plántálta a fogságban levők szívébe, hogy Isten szentsége ott is jelen van. Mi is minden mi bonyodalmaink és rémületeink közepette, amikor a hazugság árad felénk és reánk, amikor a mi bűneink áradata reánk tör és mindent szikkadttá, szárazzá, élettelené, holtá tesz, mi

tekintetünket a Szentre emeljük hitünk által, aki Szent Lelkével megtisztít és élővé tesz bennünket.

Pünkösdkor áradt ki Jeruzsálemből a Lélek, és megtisztította, élővé tette az apostolokat. Minél mélyebb lett Annak áradata annál szélesebb lett. Az Apostolok Cselekedeteiben jól láthatjuk ezt. De az egyház történetéből is ez látszik. Mindenütt, ahol a Lélek gyümölcseivel táplálkoztak az emberek, megújulás lett, éppen úgy mint ahogy Ezékielnél olvassuk, hogy a Holt-tenger is megéledt. A kátyúk és mocsarak viszont „nem gyógyulnak meg”, mérgezők maradnak. (11. vers).

Most pedig lépünk túl e vízión. A Biblia nem marad meg a templom látomásánál. A Biblia a jövőt kínálja. Úgy ahogy a Jelenések könyvében olvassuk: **„És megmutatá nekem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyi székéből jövén ki az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét, és levelei a pogányok gyógyítására valók.” (Jel 22,1-2).**

Biharszentjános, 2016.03.29.

Csomay Árpád (dr. E. L. Smelik nyomán).